

Παναγιώτης Μαυροειδής

Λίγες σκέψεις με αφορμή ένα graffiti αγνώστου πατρός.

Το **Πολυτεχνείο** είναι ένας ιστορικός χώρος κατάφορτος από μνήμες αγώνα, δημιουργίας, ανάτασης, αντίστασης.

Δεν ξυπνάει μνήμες μόνο σε όσους πέρασαν εκεί τα φοιτητικά τους χρόνια.

"Ανήκει" σε πολλούς περισσότερους από όσους γνωρίζουν τι ήταν ο Λόχος Λόρδος Μπαίρον της ΕΠΟΝ στην εποχή της Γερμανικής κατοχής και της αντίστασης. Επιμένει με διαπεραστικά μηνύματα που υπερβαίνουν τη διαδρομή εκείνων των εικοσάχρονων φοιτητών που κάποια στιγμή "βεβήλωναν" τις πύλες της εισόδου γράφοντας "έξω οι ΗΠΑ- Κάτω η χούντα".

Εκεί λοιπόν εμφανίστηκε ένα **graffiti** και μίλησαν πολλοί για ιεροσουλία ή έστω για ασχήμια.

Δεν είμαστε ούτε εξοικειωμένοι με αυτή τη μορφή έκφρασης, ούτε, πολύ περισσότερο, ειδικοί.

Ο καθένας μπορεί να βλέπει σε μια αναπαράσταση διαφορετικά πράγματα. Μετράει αυτό που έχει ζήσει, αυτό που του έλλειψε, αυτό που ήταν το όνειρό του, ό, τι είναι απαντοχή και ελπίδα του. Αδιόρατη συνισταμένη όλων αυτών είναι η **αίσθηση** που δημιουργείται. Και

αυτή δεν υπόκειται σε εξηγήσεις, ούτε έχει την ανάγκη τεκμηρίωσης.

“Πολύ μαυρίλα...”, μурμουρίζουν αρκετοί.

Ας πούμε ότι είναι και έτσι.

Και αυτή λοιπόν η ανθρώπινη μελαγχολία, δηλωτική και αποκαλυπτική μιας κοινωνίας όπου οι άνθρωποι είναι επισκέπτες της με ρόλους και κανόνες, ρίχνεται στο πυρ το εξώτερο.

Το σαλόνι του πλοίου πρέπει να λάμπει μεγαλοπρεπές. Αν τα αμπάρια μεταφέρουν δούλους, αν οι μηχανές και το κάρβουνό τους συντηρούνται από κατάμαυρη και δουλική εργασία, είναι άλλο ζήτημα. Πάνω, σε ότι φαίνεται, υπάρχουν μόνο χαμογελαστοί άνθρωποι, έστω και με το ζόρι. Και αν υπάρχει μια αίσθηση ισότητας που επιτρέπεται, αυτή είναι μόνο εκείνη που αντιστοιχεί στην ψευδαίσθηση “καταναλώνω τα ίδια, είμαι ίδιος και ίσος με τους άλλους”. Από το κινητό ως το παντελόνι. Από τη μουσική ως τα καλλυντικά. Από τη μπάλα ως τη θρησκεία. Από το αυτοκίνητο ως τον τύπο των προσωπικών σχέσεων.

Οτιδήποτε άλλο, ως αίσθηση, ως σκέψη και αναζήτηση, πολύ περισσότερο ως δράση, ανήκει στο χώρο των απόβλητων. Μαζί με τις αυξανόμενες στρατιές των ανέργων, των “ξένων”, των απροσάρμοστων.

Μια κοινωνία, μια πόλη, θέλει να αναπνεύσει, να μιλήσει, να εκφραστεί, να αισθανθεί, να

παραμερίσει την αχλή.

Δεν είναι εύκολο. Μια **δικτατορία των αισθήσεων** είναι απέναντι. Για όσους ρητά ή υπόρητα την αντιπροσωπεύουν, το λευκό της ταφόπλακας είναι προτιμότερο. Και αν κάποιος επιμένει για χρώματα και ποικιλία, τα έργα τέχνης αναζητούνται στις ιστορικές διαφημίσεις της coca cola.

Αλήθεια, δε θα μπορούσε και το Πολυτεχνείο, στο πλαίσιο της αξιοποίησης της δημόσιας περιουσίας να νοικιάσει τους τοίχους του με το στρέμμα;